

Коледна приказка.

Сгушено въ една малка котловина между склоноветъ на Балкана, селцето се готвеше да посрѣтне великия день, Малкитъ кжшурки, съ покриви отъ каменни плочи, се губѣха подъ голѣмитъ снѣжни преспи. Презъ прозорчетата на кжщичкитъ мѣждѣше свѣтлина. Отъ всички кумини се издигаха гжсти струи димъ, който се разпиляваше между сипяция снѣгъ.

Тишина царѣше всрѣдъ Балкана и въ малкото селце. Само понѣкога долиташе самотенъ кучешки лай и далечния привлеченъ вой на гладенъ вълкъ.

Тъмнината бавно обгрѣщаше селцето. Въ топлитъ соби, здрави и весели, селянитъ приготвяха бждника.

А надъ селото все валѣше, сипѣше се на едри парцали мекиятъ снѣгъ.

Въ кжщата на дѣдо Станой, може да се каже, бѣше най-весело и шумно. Край голѣмия огънь, на който две прѣстени гърнета съ леща и бобъ бѣброво клокочеха, седѣха дѣдо Станой, бабичката му, двамата му сина левенти, съ мургави и още съ обгорѣли отъ лѣтото лица. Около тѣхъ палаво скачаха 5—6 внучета на дѣдо Станой, които седѣха на колѣната имъ или се качваха по гърбоветъ имъ.

— Дѣдо, нали ще ни разкажешъ после приказка?

— Ама хубава, дѣдо!

— За караконджовци, такива страшни, у-у-у!

Не за тѣхъ, а за стария дѣдо, който има бѣла брада, като снѣгъ, и който носи подарѣцитъ тази нощъ.

— Ще ви разкажа много хубава приказка, ще ви разкажа, деца, отвърѣщаше дѣдо Станой и съ блажена усмивка гладѣше руситъ главички на своитъ палави внучета.

Въ другата стая младитъ снахи приготвяха софрата. Скоро всичко бѣше готово. На софрата бѣха сложени една голѣма погача, три прѣстени дълбоки паници съ леща, бобъ, ошавъ отъ су-